

BARCELONA

El retorn a la vida de les campanes de la universitat

El rellotge de la UB torna a marcar les hores 24 anys després

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

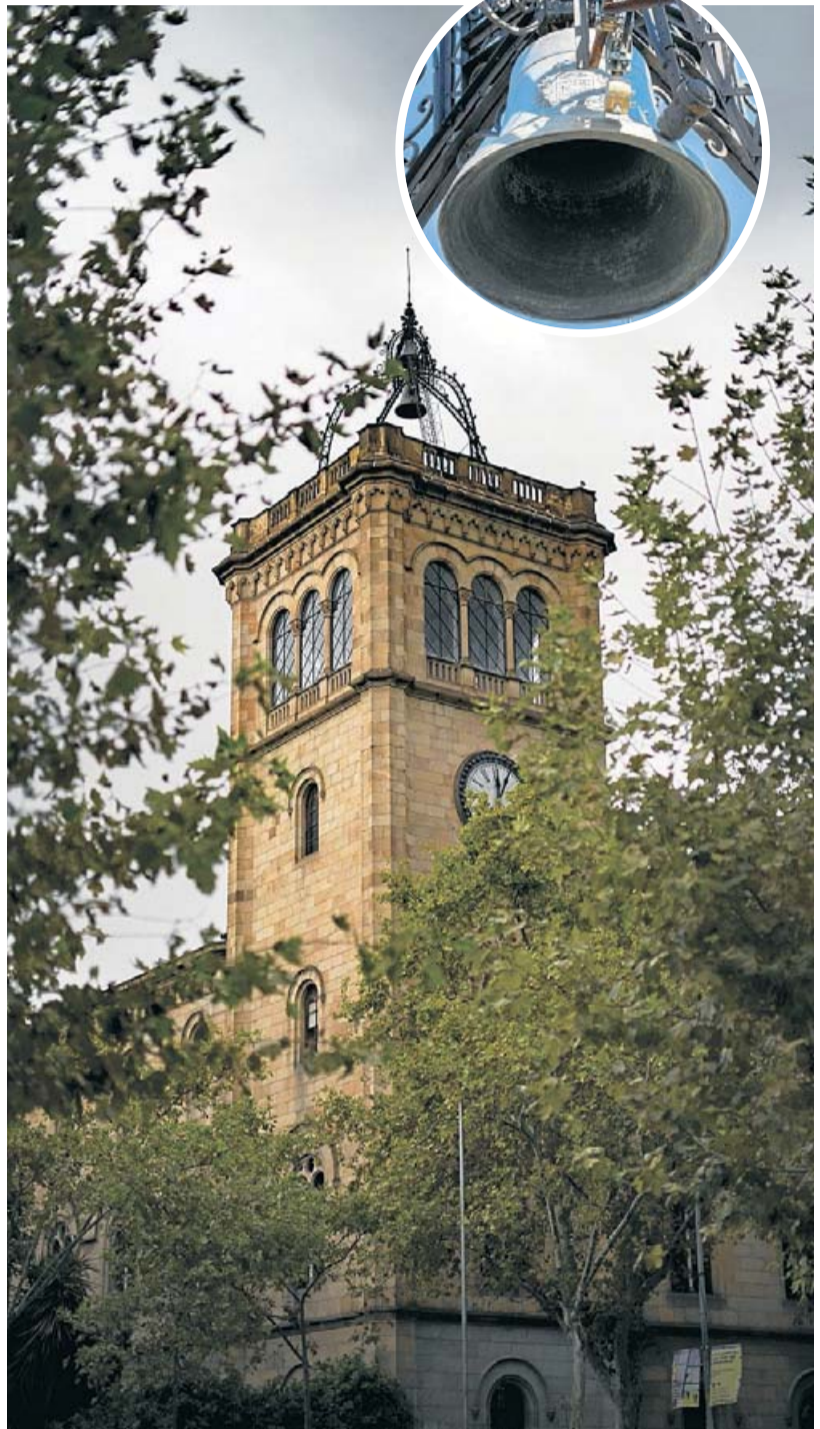
“**L**o rellotje de la torre de la Universitat ja toca. Las duas campanas pera'ls quarts y las horas son de repetició, tenen bon timbre y se senten desde molta distancia. Ara sols falta que sempre vagi bé”. Sensacional fragment del *Diari Català* del 18 de juny de 1881. Català del moment, amb imperfeccions ortogràfiques, eloqüent i divertit i, sobretot, revelador d'un moment important: la inauguració del campanar de l'edifici històric de la Universitat de Barcelona. Un deute que havia quedat pendent des de la inauguració de l'edifici, el 1872. És bonic poder explicar que ahir, 9 d'abril de 2019, va quedar saldat un altre deute, una reinauguració, el retorn del so a les velles campanes construïdes per Miquel Forcada, artesà d'una foneria de Vic.

A la UB estan contents de poder explicar que les dues campanes –la petita dels quarts i la gran de les hores– sonaran cada dia de dilluns a diumenge entre les vuit del matí i les deu del vespre. Feia 24 anys que això no passava, que la zona d'influència de l'imponent edifici històric de la Universitat de Barcelona no era testimoni sonor del seu repic.

Queixes pel retard del repic

Va ser l'any 1995 quan les campanes van deixar de sonar. El rellotge es retardava constantment, cosa que fins i tot va generar queixes als diaris, i anava descompassat amb el repic. Finalment es va arreglar el mecanisme però les campanes van emudir. M'ho explica Ramon Dilla, tècnic de cultura i patrimoni de la Universitat de Barcelona. Poques vegades un càrrec i els conceptes que el conformen havien estat tan justificats. Si alguna cosa hi ha dins d'aquest edifici és cultura i patrimoni. “El so d'aquestes campanes és patrimoni immaterial de la universitat però també de la ciutat, uneix l'espai amb el seu entorn”, explica Dilla. Esclar, perquè marcar els quarts i les hores significa marcar inicis i finals de classe i significa donar fe del devenir inexorable del dia per a tot aquell a qui li agrada que el campanar sigui guardià de les hores. “Que ningú pateixi; s'ha tingut cura que no sigui un so estrident ni molest, i la convivència amb els veïns serà bona”, avisa.

Dilla també recorda que en el projecte original de l'edifici estava prevista una gran torre de molta alçada amb el campanar al capda-

L'edifici històric de la UB recupera el so de les velles campanes, que marcaran les hores després d'estar mudes des del 1995. FRANCESC MELCION

ment. Una idea que finalment es va desestimar, segurament per evitar la centralització i afavorir l'emblemàtica horitzontalitat de l'edifici. El disseny pensat per l'arquitecte Elies Rogent finalment va ser possible a la torre oest de la universitat, amb l'estructura de ferro colat que llueix a sobre i que acull les dues campanes avui recuperades per al repic.

Dilla desitja que aquesta bona iniciativa sigui el punt de partida de la restauració també de la torre, que acull el mirador i també el mecanisme del rellotge. S'ha de pensar que des dels anys 70 l'edifici històric de la UB està catalogat com a monument historicoartístic nacional i que alberga dins seu un important patrimoni artístic. Això fa que els requeriments de conservació i res-

tauració siguin importants, i que aquest sigui un afegit molt notable al pressupost ordinari de docència i recerca.

¿Exemples d'aquest patrimoni? El dipòsit de cinquanta-sis quadres de la col·lecció del Museu del Prado. La biblioteca, que després de la Biblioteca Nacional de Madrid és la segona de llibre antic més important de l'Estat. El fabulós conjunt decoratiu del paranímf. Els relleus de la façana i les escultures del vestíbul, obra dels germans Agapit i Venanci Vallmitjana. El jardí botànic Ferran Soldevila. L'escala noble, l'aula magna, el replà del rectorat... I les aules, esclar, el territori dels alumnes, algunes de les quals conserven el mobiliari original dels anys 30, 40 i 50. ■